

Яблука допіли, яблука червоні!  
Ми з тобою йдемо стежкою в саду.  
Ти мене, кохана, проведеш до поля,  
Я піду — і, може, більше не прийду.  
Вже-я любов допіла під промінням теплим,  
І її зірвали радісні уста,-  
А тепер у серці щось тремтить і грає,  
Як тремтить на сонці гілка золота.  
Гей, поля жовтіють, і синіє небо,  
Плугатар у полі ледве маячить-  
Поцілуй востаннє, обніми востаннє;  
Вміє розставатись той, хто вмів любить.

1911-1918 рр.